

Sygn. akt I C 881/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekr. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. w P.

sprawy z powództwa Powiatu P. - Powiatowego Urzędu Pracy w P.

przeciwko M. T.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 2 sierpnia 2017r. wydany przez Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w sprawie I Nc 738/17.

II. Zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda Powiatu P. - Powiatowego Urzędu Pracy w P. kwotę 8 152,10 zł (osiem tysięcy sto pięćdziesiąt dwa złote 10/100) z tym, że zasądzoną należność rozkłada na 18 (osiemnaście) rat miesięcznych, siedemnaście rat w kwocie po 452,90 zł (czterysta pięćdziesiąt dwa złote 90/100) i jedna rata w kwocie 452,80 zł (czterysta pięćdziesiąt dwa złote 80/100) płatnych do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca po którym nastąpi uprawomocnienie orzeczenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

III. Zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda Powiatu P. - Powiatowego Urzędu Pracy w P. kwotę 1 875 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Nakazuje zwrócić powodowi Powiatowi P. - Powiatowemu Urzędowi Pracy w P. kwotę 20 zł z tytułu nadpłaconej opłaty od pozwu.

V. Nakazuje zwrócić pozwanemu M. T. kwotę 60 zł z tytułu nadpłaconej opłaty od zarzutów.

Sygn. akt I C 881/17 upr

UZASADNIENIE

Powiat P. – Powiatowy Urząd Pracy w P. wytoczył powództwo przeciwko M. T. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) w P. o zapłatę kwoty 7 543,07 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 17 lutego 2016 roku strony zawarły umowę nr (...) o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne osób bezrobotnych

do 30-ego roku życia. Zgodnie z umową pozwany zobowiązał się zatrudnić w pełnym wymiarze czasu pracy jedną osobę bezrobotną skierowaną przez urząd pracy, posiadającą kwalifikacje określone we wniosku o zawarcie umowy i wskazane w „zgłoszeniu krajowej oferty pracy”, na stanowisku dziennikarza nieprzerwanie przez okres 12 miesięcy począwszy od 22 lutego 2016 roku. Natomiast powód zobowiązał się do zwrotu pozwanemu przez okres 12 miesięcy części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne za skierowaną osobę bezrobotną w wysokości 2 100 zł miesięcznie.

W dniu 8 lutego 2016 roku pozwany złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. „zgłoszenie krajowej oferty pracy” na stanowisko dziennikarza. W pkt 23 w oczekiwaniach-wymaganiach wobec kandydatów wskazał: wykształcenie wyższe, wcześniejsze zatrudnienie jako dziennikarza, roczne doświadczenie pracy w redakcji gazety. W ramach tego zgłoszenia powód skierował do pozwanego Ł. S.. W dniu 22 lutego 2016 roku pozwany zatrudnił Ł. S. na umowę o pracę zawartą na czas określony od 22 lutego 2016 roku do 21 lutego 2017 roku na stanowisku dziennikarza. W dniu 4 lipca 2016 roku do powoda wpłynęło świadectwo pracy Ł. S.. Był on zatrudniony u pozwanego do 30 czerwca 2016 roku. Powodem rozwiązania umowy o pracę było wypowiedzenie umowy przez pracownika.

W dniu 1 lipca 2016 roku do powoda wpłynęło od pozwanego „zgłoszenie krajowej oferty pracy” na stanowisko dziennikarza, w ramach umowy nr (...). Oczekiwania-wymagania pracodawcy wobec kandydatów były analogiczne do tych wskazanych w poprzednim zgłoszeniu. Oferta ta była realizowana do 23 września 2016 roku. W tym czasie skierowano do pracy do pozwanego trzy osoby bezrobotne: K. P., D. Z. i A. C.. K. P. została zatrudniona przez innego pracodawcę. Pozwany odmówił zatrudnienia pozostałych dwóch osób podając jako przyczynę „nie spełnia wymagań pracodawcy – brak wykształcenia w kierunku dziennikarskim”.

Powódka wskazała, że warunkiem zatrudnienia w ramach przedmiotowej umowy nr (...) nie było posiadanie przez kierowaną osobę bezrobotną wykształcenia wyższego dziennikarskiego. Poza skierowanymi do pozwanego osobami bezrobotnymi powód nie posiadał w ewidencji kandydatów, którzy mogli zostać skierowani do pozwanego do pracy na stanowisko dziennikarza. W związku z tym powód zaproponował pozwanemu skierowanie jego oferty pracy do ościennych powiatowych urzędów pracy, na co pozwany nie wyraził zgody. W rozmowie telefonicznej z 21 września 2016 roku pozwany nie wyraził także zgody na zmianę wymagań stawianych kandydatom do pracy, aby powód mógł skierować do pozwanego kolejne osoby bezrobotne. Tym samym pozwany nie wywiązał się z warunków umowy nr (...).

W związku z powyższym, na podstawie § 3 ust. 2 umowy powód pismem z 13 października 2016 roku wezwał pozwanego do zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania kwoty 7 461,97 zł, w tym:

- należność główna w kwocie 7 314,67 zł,
 - odsetki ustawowe, naliczone od dnia otrzymania pierwszej refundacji do dnia 13.10.2016r., w kwocie 147,30 zł,
- oraz dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia 14.10.2016r. po 1 zł dziennie.

Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 14 października 2016 roku. Pismem z 18 października 2016 roku pozwany poprosił o rozwiązanie umowy oraz zwolnienie go ze zwrotu otrzymanych środków przez przeniesienie tych kosztów na Powiatowy Urząd Pracy. Wskazał, że skierowane osoby bezrobotne w jego ocenie nie spełniały warunków zatrudnienia. Powód nie uwzględnił powyższych wyjaśnień i w skierowanym do pozwanego piśmie z 14 listopada 2016 roku podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w piśmie z 13 października 2016 roku. Pismem z 19 grudnia 2016 roku powód ponownie wezwał pozwanego do zwrotu środków w wysokości 7 543,07 zł, w tym:

- należności głównej w kwocie 7 314,67 zł,
- odsetek kapitałowych w kwocie 179,30 zł (naliczonych za okres od 20.05.2016r. do 14.11.2016r.),
- odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 49,10 zł (naliczonych za okres od 15.11.2016r. do 19.12.2016r.).

W dniu 9 lutego 2017 roku pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o rozłożenie powyższej należności na raty. Tym samym, zdaniem powoda, pozwany uznał roszczenie powoda. Pismem z 2 marca 2017 roku powód wezwał pozwanego do uzupełnienia wniosku o rozłożenie na raty. Pozwany nie udzielił odpowiedzi. Natomiast w dniu 24 marca 2017 roku do powoda wpłynęło pismo pozwanego, w którym pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda zawartym w piśmie z 13 października 2016 roku i wniósł o skierowanie osoby bezrobotnej, a w przypadku braku możliwości skierowania osoby bezrobotnej wniósł o rozwiązanie umowy i odstąpienie od żądania zwrotu środków. Powód w odpowiedzi podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie 2 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Piszku nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 48)

Pozwany M. T. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu podniósł zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda, bowiem stroną przedmiotowej umowy był Starosta P. nie zaś Powiat P.. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, iż przedmiotowe roszczenie jest bezzasadne i bezpodstawne. Podkreślił, że zgodnie ze złożonym przez niego wnioskiem i zawartą na jego podstawie i w oparciu o jego treść umową nr (...), pozwany zobowiązał się do zatrudnienia skierowanego przez powoda kandydata na pracownika, który spełniał następujące wymagania: wykształcenie wyższe dziennikarskie oraz posiadał umiejętność obsługi edytora tekstu. Zgodnie z pkt II ust. 3 w/w wniosku, zatrudniona osoba miała wcześniej zajmować stanowisko dziennikarza, co również, zdaniem pozwanego, potwierdza fakt, że niezbędnym wymogiem do zatrudnienia kandydata było posiadanie przez niego wykształcenia wyższego dziennikarskiego. Ponadto, również ze zgłoszeń pozwanego w ramach formularza „zgłoszenia krajowej oferty pracy” z dnia 8 lutego i 4 lipca 2016 roku wynika (pkt 10), że wykonywanym zawodem kandydata do pracy miał być zawód dziennikarza. Natomiast zgodnie z § 4 ust. 1 umowy, powód miał wydać skierowanie do pracy u pozwanego tylko osobie bezrobotnej o kwalifikacjach zawodowych określonych przez pozwanego we wniosku z dnia 21 stycznia 2016 roku o refundację. Powód nie był w stanie skierować do zatrudnienia u pozwanego osób spełniających wymagania, o których mowa we wniosku pozwanego, dlatego zdaniem pozwanego powództwo powinno zostać oddalone w całości. Pozwany nie może być bowiem obciążony konsekwencjami sprzecznych z umową działań powoda bądź niemożliwością zrealizowania postanowień umownych przez powoda. Pozwany wyrażał gotowość do zatrudnienia spełniającego wymogi kandydata, zamierzał w dalszym ciągu kontynuować współpracę z powodem, natomiast powód w sposób nieuprawniony i spreczny z umową rozwiązał łączący go z pozwanym stosunek umowny. Skoro nie jest możliwe zrealizowanie postanowień umowy nr (...) w założonym przez strony kształcie, to powód powinien zgodzić się na przedstawione przez pozwanego propozycje celem dalszego kontynuowania współpracy.

Zdaniem pozwanego, rozwiązanie przez powoda umowy i żądanie zwrotu od pozwanego otrzymanego dofinansowania, odsetek i kosztów procesu stanowi nadużycie prawa podmiotowego i jako takie, zgodnie z art. 5 k.c., nie korzysta z ochrony, bowiem działanie powoda jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Nadużycie przez powoda prawa podmiotowego, związane było z wprowadzeniem pozwanego w błąd przez powoda, tj. z zaistnieniem przesłanek o których mowa w art. 84 § 1 i 2 k.c., zwłaszcza w kontekście wniosku pozwanego o rozłożenie na raty spłaty potencjalnego zadłużenia, które to potencjalne uznanie długu pozwany odwołuje i stanowczo zaprzecza zasadności i wysokości roszczenia strony powodowej. Strona powodowa przez niemal cały okres trwania umowy wprowadzała pozwanego w błąd twierdząc, że do pracy u pozwanego może zostać skierowana i zatrudniona każda osoba posiadająca wykształcenie wyższe, podczas gdy z treści wniosku, który stanowi podstawę i integralną część umowy, wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że do pracy u pozwanego mogła zostać skierowana jedynie osoba posiadająca wykształcenie wyższe dziennikarskie (dziennikarz).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 stycznia 2016 roku do Powiatowego Urzędu Pracy w P. wpłynął wniosek M. T., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) w P., z dnia 21 stycznia 2016 roku o zawarcie umowy o refundację

pracodawcy lub przedsiębiorcy przez okres 12 miesięcy części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych do 30 roku życia. W punkcie II. wniosku M. T. wskazał, że planowane zatrudnienie dotyczy jednej osoby bezrobotnej spełniającej „wymagane kwalifikacje (poziom wykształcenia, zawód, umiejętności): wyksz. wyższe, dziennikarskie, obsługa edytora tekstu”.

Integralną częścią powyższego wniosku o refundację był formularz „zgłoszenia krajowej oferty pracy”, który został wypełniony i podpisany przez M. T. tego samego dnia co wniosek o refundację - 21 stycznia 2016 roku. W zgłoszeniu tym, w punkcie 23. zawierającym oczekiwania-wymagania pracodawcy wobec kandydatów, M. T. wskazał:

- 1) poziom wykształcenia – wyższe,
- 2) kwalifikacje i umiejętności – wcześniejsze zatrudnienie jako dziennikarz,
- 3) doświadczenie – rok pracy w redakcji gazet.

Złożony wniosek wraz z ofertą poddany został ocenie formalnej, a następnie przekazany pośrednikowi pracy celem oceny możliwości udzielenia refundacji wnioskującemu pracodawcy. Pośrednik pracy, w oparciu o załączoną przez pracodawcę do wniosku ofertę pracy i wymagania stawiane przyszłemu pracownikowi, wskazał, że w ewidencji osób bezrobotnych znajdują się 3 osoby, które mogą zostać skierowane do pracy. W związku z powyższym wniosek M. T. w dniu 5 lutego 2016 roku został pozytywnie rozpatrzony, a zgłoszona przez niego oferta pracy w dniu 8 lutego 2016 roku została zaewidencjonowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. i przyjęta do realizacji.

(dowód: wniosek o zawarcie umowy o refundację k. 54-55v; zgłoszenie krajowej oferty pracy k. 18-18v; ocena formalna wniosku i ocena możliwości udzielenia pracodawcy refundacji k. 79-80; zeznania świadka P. B. k. 89v-90 i S. O. k. 90-90v; zeznania przedstawiciela powoda M. K. k. 90v-91)

W dniu 17 lutego 2016 roku pomiędzy Starostą P. a M. T. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) w P. została zawarta umowa nr (...) o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne osób bezrobotnych do 30 roku życia.

Zgodnie z § 1 pkt 3. oraz § 2 pkt 1. i 2. umowy, M. T. zobowiązał się zatrudnić w pełnym wymiarze czasu pracy jedną osobę bezrobotną, skierowaną przez powiatowy urząd pracy w P., posiadającą pożądaną kwalifikację określone we wniosku o zawarcie umowy i wskazane w „zgłoszeniu krajowej oferty pracy”, na stanowisku dziennikarza, nieprzerwanie przez okres od 22 lutego 2016 roku do 21 lutego 2017 roku oraz do utrzymania w zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy skierowaną osobę bezrobotną przez okres 12 miesięcy po zakończeniu okresu refundacji, o którym mowa wyżej.

Zgodnie z § 3 pkt 4. umowy, M. T. zobowiązał się do zatrudnienia kolejnej osoby bezrobotnej skierowanej przez powiatowy urząd pracy w P. w terminie 60 dni od dnia ustania zatrudnienia poprzednio skierowanego bezrobotnego. Strony umówiły się nadto, że przerwa spowodowana zatrudnieniem kolejnej osoby bezrobotnej na danym stanowisku pracy wydłuży okres zatrudnienia i okres obowiązywania umowy.

Zgodnie z § 4 pkt 2. umowy, Powiatowy Urząd Pracy w P. zobowiązał się do zwrotu M. T. części kosztów poniesionych w okresie od 22 lutego 2016 roku do 21 lutego 2017 roku w wysokości 2 100 zł miesięcznie, na które składają się: koszty poniesione na wynagrodzenia, nagrody w wysokości 1 800 zł i składki na ubezpieczenia społeczne w wysokości 300 zł.

(dowód: umowa nr (...) z dwoma załącznikami i aneksem k. 11-15)

W ramach zgłoszonej oferty pracy Powiatowy Urząd Pracy w P. skierował do M. T. bezrobotnego Ł. S.. Umowa o pracę została zwarta na czas określony od 22 lutego 2016 roku do 21 lutego 2017 roku, lecz została rozwiązana z dniem 30 czerwca 2016 roku za wypowiedzeniem pracownika.

(dowód: świadectwo pracy k. 19-20; wypowiedzenie umowy o pracę k. 21; zeznania świadka P. B. k. 89v-90 i S. O. k. 90-90v; zeznania przedstawiciela powoda M. K. k. 90v-91)

Wobec powyższego, w dniu 1 lipca 2016 roku M. T. złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. kolejne „zgłoszenie krajowej oferty pracy” na stanowisko dziennikarza edytora w ramach umowy nr (...). W pkt 23. zgłoszenia, zawierającego oczekiwania-wymagania wobec kandydatów, M. T. wskazał tak jak poprzednio: wykształcenie wyższe, wcześniejsze zatrudnienie jako dziennikarz, roczne doświadczenie w pracy w redakcji gazet.

W ramach powyższego zgłoszenia Powiatowy Urząd Pracy w P. skierował do pracy u M. T., za jego zgodą, trzy osoby bezrobotne: K. P., D. Z. i A. C.. K. P. zrezygnowała z podjęcia tej pracy w związku z zatrudnieniem w innej firmie, natomiast pozostałe dwie osoby nie zostały zatrudnione przez M. T., który za przyczynę podał niespełnienie wymagań pracodawcy - brak wykształcenia w kierunku dziennikarskim.

(dowód: zgłoszenie krajowej oferty pracy k. 24-24v; skierowanie do pracy k. 25, 27 i 28; oświadczenie dot. K. P. k. 26; raport z listy osób skierowanych do pracy u pozwanego k. 29; zeznania świadka S. O. k. 90-90v; zeznania przedstawiciela powoda M. K. k. 90v-91)

W związku z brakiem w bazie bezrobotnych osób spełniających wymogi stawiane przez M. T. w zgłoszonej ofercie pracy, Powiatowy Urząd Pracy w P. w dniu 21 września 2016 roku zaproponował M. T. zmianę wymagań stawianych kandydatom do pracy bądź przesłanie oferty pracy do innego powiatowego urzędu pracy. M. T. nie wyraził na to zgody. Strony ustaliły, że oferta pracy zostanie w realizacji do końca tygodnia, tj. do 23 września 2016 roku, a w przypadku dalszego braku kandydatów do pracy zostanie po tym dniu wycofana z realizacji.

(dowód: wyjaśnienie k. 30; wydruk kontaktów k. 31; zeznania świadka S. O. k. 90-90v; zeznania przedstawiciela powoda M. K. k. 90v-91)

W związku z niezatrudnieniem przez M. T. osoby bezrobotnej skierowanej przez urząd, Powiatowy Urząd Pracy pismem z dnia 13 października 2016 roku na podstawie § 7 ust. 2 i 3 umowy nr (...) wezwał M. T. do zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania środków wypłaconych w ramach umowy z 17 lutego 2016 roku, to jest:

- należności głównej w kwocie 7 314,67 zł,

- odsetek, naliczonych od dnia 20 maja 2016r. do dnia 13.10.2016r., w kwocie 147,30 zł,

oraz dalszych odsetek liczonych od dnia 14.10.2016r. po 1 zł dziennie.

M. T. odebrał wezwanie 14 października 2016 roku.

Pismem z 18 października 2016 roku M. T. zwrócił się do Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w P. z prośbą o zmianę powyższej decyzji i rozwiązanie umowy nr (...) oraz zwolnienie go z obowiązku zwrotu otrzymanych środków poprzez przeniesienie tych kosztów na powiatowy urząd pracy.

Powiatowy Urząd Pracy w P. w odpowiedzi podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w piśmie z 13 października 2016 roku.

(dowód: pismo z 13.10.2016r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 32-33; pismo M. T. z 18.10.2016r. k. 36-36v; pismo PUP w P. z 14.11.2016r. k. 37-37v)

Pismem z 19 grudnia 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w P. ponownie wezwał M. T. do zwrotu środków wypłaconych w ramach umowy nr (...), to jest:

- należności głównej w kwocie 7 314,67 zł,

- odsetek kapitałowych w kwocie 179,30 zł (naliczonych za okres od 20.05.2016r. do 14.11.2016r.),
 - odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 49,10 zł (naliczonych za okres od 15.11.2016r. do 19.12.2016r.),
- w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

Pismem z 9 lutego 2017 roku M. T. zwrócił się do Powiatowego Urzędu Pracy w P. z wnioskiem o rozłożenie na raty spłaty powyższej należności.

Pismem z 2 marca 2017 roku Powiatowy Urząd Pracy w P. wezwał M. T. do uzupełnienia w terminie 7 dni wniosku o rozłożenie na raty spłaty należności.

Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

W skierowanym do Powiatowego Urzędu Pracy w P. piśmie z 22 marca 2017 roku M. T. zaprzeczył twierdzeniom urzędu zawartym w piśmie z 13 października 2016 roku, uznał rozwiązanie umowy i żądanie zwrotu należności za bezpodstawne i bezzasadne, jednak dążąc do polubownego zakończenia sporu wniósł jednocześnie o skierowanie do niego w terminie 30 dni osoby bezrobotnej spełniającej wymagania określone we wniosku o refundację, a w razie braku możliwości skierowania takiej osoby, wniósł o rozwiązanie umowy na mocy zgodnego porozumienia stron i odstąpienie od obciążania go jakimikolwiek należnościami, w tym kosztami i odsetkami.

Powiatowy Urząd Pracy w P. w odpowiedzi podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w piśmie z 13 października 2016 roku.

(dowód: pismo z 19.12.2016r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 39-40v; pismo z 09.02.2017r. k. 41; pismo z 02.03.2017r. k. 42-43v; pismo z 22.03.2017r. k. 44-44v; pismo z 13.04.2017r. k. 45-46)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Na wstępie wskazać należy, że podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda jest niezasadny. Faktem jest, że stroną przedmiotowej umowy nr (...) był Starosta P., w imieniu którego umowę podpisał dyrektor powiatowego urzędu pracy. Takie postępowanie wynika z art. 9 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w zw. z art. 150f ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017r. poz. 1065). Zadanie określone w powołanym wyżej art. 150f jest zadaniem powiatu, natomiast umowę na realizację zadania zawiera starosta, zaś realizacja zadania należy do powiatowego urzędu pracy. Starosta nie posiada jednak zdolności sądowej, to jest zdolności do występowania w procesie jako strona. Zgodnie z art. 64 § 1 k.p.c., zdolność sądową posiada każda osoba fizyczna i prawna. Tymczasem z przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2017r. poz. 1868 ze zm.) wynika wprost, że osobowość prawną posiada powiat. Zatem nie ulega wątpliwości, iż Powiat P. – Powiatowy Urząd Pracy w P. jest legitymowany czynnie w niniejszej sprawie.

Przechodząc dalej, w ocenie Sądu pozwany nie udowodnił, że jednym ze stawianych przez niego wymogów, które winien był spełniać kandydat na stanowisko pracy, było posiadanie wykształcenia wyższego dziennikarskiego.

Zgodnie z paragrafem 1 pkt 3. oraz § 2 pkt 1. i 2. łączącej strony umowy, pozwany zobowiązał się zatrudnić na stanowisku dziennikarza w pełnym wymiarze czasu pracy nieprzerwanie przez okres jednego roku jedną osobą bezrobotną, skierowaną przez powiatowy urząd pracy w P., posiadającą pożądane kwalifikacje określone we wniosku o zawarcie umowy i wskazane w „zgłoszeniu krajowej oferty pracy”.

Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków P. B. i S. O. a także z zeznań przedstawiciela powoda M. K. wynika jednoznacznie, że integralną częścią wniosku o refundację było „zgłoszenie krajowej oferty pracy”. Zgłoszenie oferty zostało wypełnione przez pozwanego razem z wnioskiem o refundację – 21 stycznia 2016 roku.

W tym miejscu należy wskazać, że we wniosku o refundację w części dotyczącej wymaganych kwalifikacji (poziom wykształcenia, zawód, umiejętności), pozwany wskazał „wyksz. wyższe, dziennikarskie, obsługa edytora tekstu” (k. 55), natomiast w ofercie pracy wskazał „1) poziom wykształcenia – wyższe, 2) kwalifikacje i umiejętności – wcześniejsze zatrudnienie jako dziennikarz, 4) doświadczenie – rok pracy w redakcji gazet” (k. 18).

Wymienieni wyżej świadkowie stanowczo zeznali, że zapis we wniosku „dziennikarskie”, zważywszy na zapis w ofercie będącej integralną częścią wniosku, rozumiany był jako doświadczenie, a nie wykształcenie, ponieważ wniosek i oferta muszą być ze sobą zbieżne. Nadto zeznali, że pozwany zaczął wymagać wykształcenia dziennikarskiego dopiero w trakcie obowiązywania umowy, po rozwiązaniu umowy o pracę przez skierowanego do pozwanego bezrobotnego Ł. S. i skierowaniu do pozwanego kolejnych osób bezrobotnych, a konflikt między stronami zaognił się, gdy powód wypowiedział umowę i wezwał do zwrotu należności.

Należy podkreślić, że ocena możliwości skierowania do pozwanego bezrobotnych i tym samym ocena możliwości udzielenia pozwanemu wnioskowanej refundacji nastąpiła w oparciu o złożoną przez pozwanego ofertę pracy i wskazane w niej wymagania stawiane przyszłemu pracownikowi, wśród których nie było wykształcenia dziennikarskiego, a jedynie doświadczenie dziennikarskie. Brak stawiania kandydatowi wymogu posiadania wykształcenia dziennikarskiego pozwany potwierdził w kolejnej ofercie pracy z dnia 1 lipca 2016 roku (k. 24), gdzie również wskazał, że kandydat ma legitymować się wykształceniem wyższym i doświadczeniem dziennikarskim. To pozwany samodzielnie sporządził i podpisywał oferty pracy.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu za całkowicie nieuprawnioną uznać należy odmowę przez pozwanego zatrudnienia kolejnych skierowanych przez powoda osób z powodu braku doświadczenia dziennikarskiego, a podnoszony przez pozwanego zarzut wprowadzenia go w błąd, za całkowicie nieuzasadniony.

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż powód podjął próby polubownego zakończenia sporu. W tym celu zaproponował pozwanemu przesłanie oferty pracy do innego powiatowego urzędu pracy bądź zmianę wymagań stawianych kandydatom do pracy, aby powód mógł skierować kolejne osoby bezrobotne. Pozwany jednak nie wyraził na to zgody, zważywszy na świadomość pozwanego, „że urząd pracy mógł mieć problemy ze znalezieniem na rynku lokalnym kandydatów z wykształceniem dziennikarskim” (zeznania pozwanego k. 91v).

Odmowa przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, stanowi naruszenie warunków łączącej strony umowy nr (...), czego konsekwencją jest obowiązek zwrotu przez pozwanego uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania, wynikający z § 7 ust. 2 umowy nr (...).

Nie bez znaczenia jest fakt, że pismem z dnia 9 lutego 2017 roku pozwany wystąpił z wnioskiem o rozłożenie na raty spłaty przedmiotowej należności, co stanowi uznanie roszczenia powoda.

Zarówno postanowienia umowy, jak i wyliczenia powoda w zakresie wysokości zaległości z tytułu należności głównej i skapitalizowanych odsetek umownych nie były kwestionowane przez pozwanego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Uprawnienie z art. 320 k.p.c. przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy kłęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z przysługującego

sądowi uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, tak aby umożliwić mu wykonanie wyroku w sposób dobrowolny.

Pozwany osiąga zmienny dochód w wysokości od 3 do 4,5 tysiąca złotych brutto miesięcznie. Z tego ponosi podatek od nieruchomości i spłaca kredyt w kwocie 2 500 zł miesięcznie. Prowadzona przez niego firma znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. W związku sytuacją panującą na lokalnym rynku usług, pozwany zmuszony jest obecnie pracować w firmie samodzielnie.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności uzasadniały zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. i rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Sąd skapitalizował odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej od dnia 20 grudnia 2016r. do dnia poprzedzającego wydanie wyroku, co stanowi kwotę 609,03 zł. Wskazana kwota skapitalizowanych odsetek powiększyła należność główną (7 543,07 zł + 609,03 zł = 8 152,10 zł). Kwotę 8 152,10 zł Sąd rozłożył na raty jak w pkt. I wyroku. Zdaniem Sądu tak rozłożone świadczenie nie będzie szkodą dla powoda , jednocześnie umożliwi pozwanemu spłatę zobowiązania.

Mając na uwadze wynik procesu, Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu w oparciu o przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, oraz § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.). W tym przypadku jest to kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego przez powódkę pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powodowi kwotę 20 złotych tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu oraz pozwanemu kwotę 60 złotych tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty.